

Egyházközségeink életéből

Dr. Habsburg Ottó történelmi jelentőségű látogatása a Hőgyes Endre utcai Bartók Béla egyházközségben

2004. január 25-én történelmi jelentőségű eseménynek lehettünk tanúi a Hőgyes Endre utcai Bartók Béla gyülekezet templomában. Dr. Habsburg Ottó, IV. Károly magyar király fia, a Páneurópai Unió elnöke látogatott el az unitárius egyház eszerény templomába. Nem volt semmi különleges ceremónia. A látogatást puritánság és őszinteség jellemezte. Túlzás nélkül történelminek nevezhető ez a látogatás, mert legjobb tudomásunk szerint a Habsburg-uralkodóháznak eddig még egyetlen tagja sem tett látogatást unitárius templomban. Másrészt azért is, mert ez alkalommal olyan történelmi információkat kaptunk, amelyeket különböző történelmi munkákban sem nagyon találhatunk meg. Mielőtt azonban rátérnék Habsburg Ottó mintegy 40 perces személyes önvallomásának is beillő előadása ismertetésére, röviden tájékoztatnom kell a T. Olvasót arról, hogy ezt megelőzően milyen események is zajlottak az ünnepi szertartáson.

A vendégek bevonulása után Rázmány Csaba püspök atyánkfia előfóhásza nyitotta meg az istentiszteletet. Utána Parádi Gyula, a Bakáts téri r. kat. templom plébánosa emlékezett meg szeretettel a Habsburg család – főleg IV. Károly és felesége Zita, királyné – Esztergomban őrzött ereklyéiről, egy áldozóserlegről és 2 db számolypárnáról. Ezután Rázmány püspök emelkedett szellemiségű prédikációja következt, aki 2 témakör köré csoportosította gondolatait. Egyrészt megemlékezett az 1568-as tordai országgyűlésről, amely jan. 6–13. között zajlott le, és a világon először foglalta törvénybe a vallásszabadságot, miközben Nyugat-Eu-

rópa-szerte még máglyák lobbantak fel az „eretnek tanok” hirdetőinek – így Szervét Mihálynak is – az elpusztítására. Sőt még ezután következett a francia vallási türelmetlenek borzalmas tette, amely Szent Bertalan éjszakája néven vonult be a történelembe, és több tízezer francia protestáns, ún. hugenotta legyilkolásához vezetett. E szomorú események elrettentő példájának felidézése után rátért a hónap másik hagyományos eseménysorozata: a farsang megünneplésének kérdésére. Kifejtette: nem igaz az, hogy a keresztényeknek csak az aszketizmus, a lemondás, az önsanyargatás juthat osztályrészül. Az aki rendszeren végezte munkáját és igaz emberként élt, vidáman vigadhat, ihatja borát és fogyaszthatja étvét. Utána a csendes ima és a Miatyánk közös elmondása után Dinnyés József daltulajdonos adott elő régi zsoltárakat, gitárkísérettel. Majd Parádi Gyula r. kat. plébános, Sepsi-Kovács Éva, az egyházközség gondnoka és Mikó István az Unitárius Egyház főgondnoka köszöntötte meleg szavakkal dr. Habsburg Ottót, akit felkért, hogy tartsa meg ünnepi beszédét Magyarországon közelebbi csatlakozásáról.

Habsburg Ottó beszédét azzal kezdte, „hogy egy régi álom fog beteljesülni Magyarországon EU-csatlakozásával. De hogy milyen Európához fogunk csatlakozni, az még nem dőlt el teljesen. Ugyanis az EU Alkotmányát még nem véglegesítették. Mi azt szeretnénk, hogy ha ez az Alkotmány Preambulumában utalna a kereszténység történelmi szerepére Európa fejlődéstörténetében. Hiszen akármerre járunk Európában és valami szépet látunk, azt mind a keresztény kultúra jegyében hozták létre. A lengyelek még azt is szerették volna, ha az Isten is megemlékezne az Alkotmányban. Nevezetesen, hogy minden szép Istentől ered. De ezt már korábban elvetették. A kereszténység jelentőségének elismertetéséért még folyik a harc. Sokakat meglep, hogy ez miért válhatott ennyire vitatott kérdéssé. Én azt mondom, hogy ez nem most kezdődött. Már régebbi előzményei vannak. 1943-ban Washingtonban éltem. Magyarországnak akkor nem volt hivatalos külképviselete az USA-ban, miután hadat üzent Amerikának. Eckhardt Tibor, a Kisgazdapárt kinnrekedt elnöke és én próbáltuk a magyar érdekek képviseletét ellátni. Emlékszem, hogy ebben a munkánkban nagyon nagy segítséget és támoga-

tást kaptunk az ottani unitáriusoktól. Azóta is szeretettel gondolok rájuk. Abban az időben (1943-ban) a nagyhatalmakban felvetődött az a gondolat, hogy a németellenes antifasiszta koalíció mintaszerű összefogásának jelentőségét valami hivatalos okmányban is kifejezésre kellene juttatni. A tanácskozáson a három nagyhatalom: a Szovjetunió, Anglia és Amerika külügyminiszterei vettek részt. Makszim Litvinov szovjet külügyminiszter bejelentette: rendben van, de ha a közleményben az Isten neve is szerepel, akkor ő ezt nem írja alá. Ettől a vallásos mákonytól meg kell szabadítani az emberiséget. Legnagyobb csodálkozásunkra ezt az álláspontot a másik két nagyhatalom külügyminisztere is elfogadta, így született meg a közös nyilatkozat. Később kiderült, hogy Anthony Eden brit külügyminiszter kimondottan Isten-ellenes volt és Acheson amerikai külügyminiszter is hajlott erre. Ez a kérdés a ENSZ 1945-ös San Franciscó-i megalakítása során is felvetődött és ott is elvetésre került. A 11 ellenszavazat 6 mohamedán és 5 dél-amerikai ország ellenszavazatából jött össze. Egyébként a II. világháború utáni új határok kialakítása érdekében a csehszlovákok tudták a legnagyobb propagandát kifejteni. Később kiderült, hogy mielőtt a németek megszállták volna Prágát, Benes elnök a Cseh Nemzeti Bank aranykészletének felét kivitte az országból, és abból finanszírozta kampányát. Érdekes: megtalálták Benes egyik levelét, amelyben azt írta, hogy a II. világháború után Rákosi Mátyás lesz Magyarország vezetője, mert a magyarok között ő az egyetlen demokrata. Ezt a levelet biztosan nem teszik közzé. De Önök eldönthetik, hogy mennyire volt helyes ez az értékítélet. Egyébként el kell mondanom Önöknek, hogy az elmúlt tragikus sorsú XX. században lényegében 3 világháború zajlott le Európában. Az I. világháború döntő csatája Verdunnél volt. A II. Sztálingrádnál és a III., ami hidegháború volt – Budapestnél, 1956-ban. A magyarok az 1956-os forradalommal a III. világháborút nyerték meg a Világnak, s bár a bolsevizmus átmenetileg győzött, azt a presztízsveszteséget, amit a magyar forradalom okozott neki, sohasem tudta kiheverni. Ez vezetett a rendszer teljes bukásához a Szovjetunióban is, amelyet kevesen mertek remélni. Én nagyon sok nyugati politikussal voltam akkor és azután is kapcsolatban. Úgy tapasztaltam, hogy a

nyugati baloldal akkortól kezdve veszítette el hitét a kommunizmusban.

Trianon a magyarság régi fájdalma, mert egykor szervesen egybetartozó területeket választott szét és emelt közéjük mesterséges határokat. Az EU-csatlakozás után ezek a határok megszűnnek. És ami korábban egybetartozott, annak egyszer újból össze kell forrnia. Én ennek számos jelét érzek. Budapest megint a Kárpát-medence pénzügyi, gazdasági és kulturális központja lesz, mert az egyes szétszakított területrészek újra keresik egymással a kapcsolatot. Én az utóbbi években végiglátogattam a csatlakozásra váró 10 országot, hogy megállapíthassam, mennyire felkészültek és mennyire akarják a csatlakozást, illetve mit várnak tőle? Úgy érzem, hogy 1994-ben egy kicsit mi – akkori európai uniós képviselők – harcoltuk ki azt, hogy 3 helyett 10 legyen az EU-hoz csatlakozó országok száma. Sokszor látogattam a Balkánra, még akkor is, amikor ott folyt a háború. Sajnálattal tapasztaltam Eszéknél, ahol egy szép híd

ívelt át a Dráván, hogy azt felrobbantották. Nemrég megint arra jártam és örömmel láttam, hogy a híd ismét újjáépül. Gratuláltam is ezért vendéglátóimnak. Ők meglepetésemre a következőt választották: ha ez a híd felépül, akkor 3 óra alatt fent lehetünk Budapesten. Nem azt mondták, hogy Zágrábban, vagy Belgrádban, hanem azt hogy Budapesten. Mi következik mindebből? Az, hogy a Kárpát-medence minden ma még különböző államokhoz tartozó része Budapest felé tekint, Magyarországgal keresi a sokoldalú gazdasági és kulturális kapcsolatot. Ezért lehetünk bizakodók az Európai Unióval kapcsolatban. Eltűnnek az egyes népeket eddig megosztó határok, és újból létrejön a korábbi sokoldalú együttműködés, amiből mindenki csak nyerhet.

Habsburg Ottónak nagy tetszést aratott beszéde után Patakfalvi Sámuel ötvösművész adta át a maga és egyháza ajándékát, egy ezüst domborművet, amely Habsburg Ottót 12 éves korában ábrázolja. Az excellenciás úr ezzel kapcsolatban tréfásan megjegyezte: „úgy látszik, hogy akkor sokkal több hajam volt, mint most.”

Az ünnepi istentisztelet egyházi himnuszunk: Egy Istenünk egy magyar hazánk c. zsoltárunk éneklésével fejeztük be. Aztán a templomból kítő-

duló emberek a közeli gyülekezeti terembe vonultak át, ahol Habsburg Ottó könyveit és Dinnyés József CD-lemezeit lehetett megvásárolni. Majd a szerzők közel egy órán át dedikálták műveiket és váltottak néhány kedves szót az asztalánál sorakozó hívekkel. Szép, emlékezetes nap volt. Nekünk magyaroknak sok Habsburg-uralkodóval kapcsolatban keletkeztek sérelmeink. Ezért vannak is köztünk olyanok, akik sohasem tudják a velünk szemben elkövetett méltánytalanságokat elfelejteni. De vannak olyanok is, akik azt vallják: a Habs-

burgok sem voltak mind egyformák. Például Mária Terézia, Erzsébet királyné, vagy József nádor olyan Habsburgoknak számítanak, akikkel kapcsolatban különbséget kell tennünk, mert ők sok jót tettek a magyarságért, ellensúlyozandó más családtagok vétkeit és bűneit. Úgy gondolom, hogy Habsburg Ottót is azon „jó Habsburgok” közé sorolhatjuk, akik sokat tettek a magyarságért. Isten áldását kérjük eddigi és további hasznos munkálkodására.

Dr. Zoltán Zoltán

Bartók Béla Unitárius Egyházközség

Advent harmadik vasárnapján megnyitottuk

gyülekezeti termünkben Bráda Tibor festőművész kiállítását, melynek témája az „egyházi és világi üvegfestmény tervek” voltak. Szinte Gábor egyetemi tanár mondott méltató beszédet, mely után versek és énekszám hangzott el, ezáltal is ünnepélyesebbé téve a felebaráti összejövetelt. A kiállítás továbbra is megnézhető.

2004. január elsején 10 órakor ünnepi istentisztelettel köszöntöttük az új esztendő. A szószéki szolgálatot Rázmány Csaba püspök végezte. Az istentisztelet után sor került a szokásos újévi püspöki fogadásra a gyülekezeti teremben, ahol az újévi köszöntőt Mikó István, egyházunk főgondnoka mondta.

Január 17-én már ötödik alkalommal rendezték meg gyülekezeti termünkben a torockóiak budapes-

ti találkozóját, ahol népes létszámban jelentek meg a Torockóról elszármazottak. Ez alkalommal egy ismertető hangzott el arról, hogy mi is történt az elmúlt esztendőben Torockón. Bemutatásra került két nemrég megjelent Torockóval kapcsolatos könyv is. A találkozó szeretetvendégséggel zárult.

Január 19–25. egyházközségünk lelkészei részt vettek a XI. kerületben megszervezett ökumenikus imahéten. Minden este más és más templom-

ban tartottuk meg a közös imádkozást a békesség jele alatt. Ugyanakkor folyamatosan tartjuk a havonkénti ökumenikus lelkészi találkozókat a XI. kerületi lelkészek között. Ránk, unitáriusokra decemberben került sor, amikor a más felekezeti lelkészeket mi láttuk vendégül közös beszélgetésre és áhítatra.

Léta Sándor

A beregi unitárius szórvány karácsonyi ünnepköréről

– Szenteste bensőséges hangulatú összejövetelt tartott a BUNIK (Beregi Unitárius Ifjúsági Kör) bibliaolvasás, karácsonyi énekek, betlehemes játék, karácsonyfa-állítás, ajándékozás

– karácsony első napja délutánján a beregi delegáció a nyíregyházi unitárius szórvány által

használt kápolnában vett részt az úrvacsoravétel-
lel egybekötött istentiszteleten

– szilveszter estjén szolid ünnepséget szervezett a BUNIK

– a farsangot is megüli a beregi szórványban a BUNIK rendezésében február közepén.

– beregi –

Tudósítás Kocsordról

Mint minden gyülekezetnek, a kocsordinak is megvannak a maga sajátosságai. Kis település lévén, sokat megőrzött a falu egykori vallásgyakorlatából. Az elvilágiasodás szembetűző jegyeit nem foghatjuk fel valamiféle elvallástalanodásnak. Egy látens (= búvópatakszerű) vallásosságot kell látnunk benne; minél fiatalabbknál, annál rejtőzködőbbet.

Az egész Nyugat keserű látványt nyújtana vallásossága felől nézve, ha nem a teológia tudománya adná kezünkbe szemléléséhez a prizmat. Így sem valami biztató a látvány. Behunyt szemmel járja a lélek útjait a növekvő számú többség. Minél nyitottabb szemmel járja e világi útjait, az örökélet úticéljára annál kevésbé nyit szemet. Megfigyelők szerint hasonló az arányszám nálunk is úgy az unitárius, mint a református gyülekezet vallásgyakorlatában.

Kicsit két tűz között érzem lelkészként is magam. Ha nem buzdítok nagyobb buzgóságra, a felső vezetés elvárását teljesítem alul, ha meg igen, a túlerőltetés nemkívánatos következményeivel számolhatok.

Ezért igyekszem minden olyan alkalmat megragadni, amire igényt látok, és tartózkodni minden olyantól, amire nem mutatkozik igény.

Ígény van a minden vasárnapi Istentiszteletre. Indokolt esetben sem szeretek elmulasztani Istentiszteletet. Így van a konfirmációi előkészülettel, ami egy iskolai évet ölel fel a pünkösdöt megelőző vasárnapig. Minden iskolai félév kezdetén próbálkozom a kisebb korosztályok hitoktatásával, de abban csak úgy lehetne számottevő eredményt elérni, ha bevezetnék a rendes tantárgyak közé. Ezt nem az ateista diktatúra után mutatkozó lakossági igény arányában kellene szerintem indokoltá nyilvánítani, hanem a fiatalság erkölcsi állapotának tendenciája szerint. Belátva, hogy történelmi tapasztalat igazolja e tárgyban a vallásgyakorlat pozitív hatását az egyén és közösség erkölcsi életére.

Még így, szakköri tevékenységként is az vezetne el a hatékonysághoz, ha a hitoktató tagja lehetne az

általános iskola tantestületének, amelynek tagjai befolyásukkal ösztönöznék növendékeinket a hitoktatásba való tevékeny bekapcsolódásra.

Egymaga a hitoktató lelkész kielégítő eredményességet a legodaadóbb igyekezettel sem képes megvalósítani. Az ilyen hitoktatás látens vallásosságnál többre nem vezethet.

Mi unitáriusok, racionalisták és tradicionalisták egyaránt, vállalva a többségi kereszténység rosszállását, felvilágosítjuk híveinket arról, hogy amit Istenről mondhatunk, a szimbolizmus világához tartozik. Istent közvetlenül nem megismerni, hanem hinni, megérezni lehet. Isten-ismereteink mind közvetettek. A Biblia szimbolikája felülmúlhatatlan közelségbe hoz Istenhez, de ezt a közelséget az igehirdetés folytonos korszerűsítésével tudjuk csak fenntartani. Isten üzenetét a mindenkori ember változó gondolkodásmódjához alkalmazzuk, mégse jobbak az eredményeink, mint amennyit a jelenkor szelleme lehetővé tesz nekünk.

Ez nem mindig volt így. Volt idő, amikor az unitáriusok sokkal vallásosabbak voltak, és vallásosságuk élőbb, őszintébb volt minden más felekezet vallásosságánál. Ha ez mára sokat veszített erejéből, az nem kényszeríthet bennünket belenyugvárra, de sziszifuszi (= hiábavaló) küzdelemre se ösztönözhet; inkább lankadatlan tevékenységre és kivárárra abban a hitben, hogy lelki ínsége, amit a vallástalanság okoz, az embert nem fogja a végtelességig arra ösztönözni, hogy a pillanat örömeivel kárpótolja magát az „elveszett paradicsomért”. Hamarosan eljön az idő, amikor népünk megtér, az örökélet ígéretében újra reménykedni fog, és akkor újra az unitárius igehirdetés lesz a legkeresettebb, mint hajdan, Enyedi György prédikációi.

De amíg ez be nem következik, híveink a mostani idők mértéke szerint kitartanak a templomban és a könyörgésben, mint Jézus tanítványai a keresztrefeszítés után. Megosztanék olvasóinkkal egy helyi sajátosságot, ami nem mindenütt van meg: nem tagadjuk meg a hívek aktív részvételét az Istentiszteleten. De nem kell nekünk ehhez

Hódmezővásárhely életéből

Egy karácsonyi műsor nélkülem, de mégis velem

Most, hogy egyetemista lettem, nem tudok szervesen részt venni a karácsonyi program elkészítésében, de mégis ott éreztem magam ebben a műsorban. Jó volt újra látni az arcokat, hiányoztak már és a régi emlékeim is felszínre törtek.

Különösen sokan voltak az imateremben, sok mindenkinek még hely sem jutott, ami jó, hiszen azt jelenti, hogy még nem szabad feladni, hiszen igenis érdeklő még a mai fiatalokat a hit kérdése. Kezdeként Szűcs Szilárdnak és a szegedi Széchenyi István Gimnázium diákjának, Hatvány Lillának a duóját hallgathattuk meg. Szilárd kísérte Lilla énekét furulyával, majd bőrdudával, érdekes hangzásvilágot teremtve ezáltal a templom belsejében. Közvetlen ezután Kiss Mihály lelkész prédikációját követhettük figyelemmel. A lelkész úr azt részletezte, mennyire nem igazí ünnep már a karácsony. Az anyagiak váltak az uralkodóvá, és nem az számít, hogy adjunk, hanem az, hogy minél többet és többet kapjunk. Bárhol jár az ember, csak azt látja, hogy rohan mindenki. Meg kellene állni egy pillanatra, és el kellene gondolkozni, hogy mit is jelent a karácsony. Nemcsak egy egyszeri óriási bevásárlásnak kellene lennie, hanem annak, hogy igenis együtt a család, és csak ez az egyetlen dolog, ami fontos és ami számít. És rá kellene döbbedni, hogy ez a nap arra van, hogy megmutassa, hogyan kellene egész évben viselkednünk egymással, szereteteinkkel és embertársainkkal. Csak a hatalmas hömpölygő embertömeg az utcán, és nem fontos, hogy ki mit érez ilyenkor, ennek a szent ünnepnek az alkalmával. Fájdalmas belegondolni, hogy sokan csak az estére várnak, hogy felszakíthassák az ajándékcsoomagokat. De amíg vannak, akik átérzik ennek a csodálatos ünnepnek a hangulatát, addig nincs veszve semmi.

Az igehirdetés után fiatalok és idősek egyaránt az Úr asztalához járultak, hogy a mostani jeles alkalomkor is úrvacsorát vehessenek. A lelkész úr áldása után mindenki a helyére vonult. Most a fiatalok vették át a stafétabotot, hiszen az idén sem maradhatott el a karácsonyi műsor, ami nálunk már hagyománnyá vált, és nem hiányozhat a teritékről, hogy „modern” szavakkal éljek. Jó volt látni, hogy annak ellenére, hogy én már nem vagyok köztük az élet még nem állt meg. A műsorban idén is elhangzottak már jól ismert, és még csak most először, de nem utoljára hallott versek, illetve dalok. Asztalos Kata előadásában hallgathattuk meg a

már jól ismert, de soha meg nem unható Ady-verset, a Kis karácsonyi éneket. A Katona testvérpár egy-egy új verssel készült. Majd Berényi Dorottya, Varga Johanna és Gyöngyösi Diána egy-egy versét követhettük figyelemmel. A versmondást Szabó Csaba zárta le a szeretetről szóló kis szemelvényével, amelynek az üzenetét mindenkinek érdemes lenne megszívlelnie.

És természetesen idén sem maradhatott el a közös éneklés, amelybe a közönség soraiban ülő szülők, nagyszülők, családtagok és ismerősök is bekapcsolódtak.

Ilyenkor a legszebb nézni az ünneplő gyülekezetet, mindenki szíve egyszerre dobban, ugyanazt érzi, hogy mennyire felemelő ez az ünnep és mennyire közel tudja hozni egymáshoz az embereket. Az istentisztelet fényét csak emelte, amikor Borsos Annamária kíséretével meghallgathattuk Juhász Erika ária éneklését, ezután együtt énekeltek el a Himnusz jó magyar emberhez méltóan.

Jó érzések közepette jöttem vissza ide, ahol mindig szívesen várnak és fogadnak, csak azt sajnálom, hogy év közben nem tudok néha-néha betelni a régi, jól megszokott hittanórák levegőjével. Hiányzik a jó kis társaság, amely mindig összegyűlt péntek délutánonként, nemcsak azért, hogy tanuljunk és fejlődjünk hitben és lélekben, hanem azért is, hogy megoszthassuk egymással gondjainkat, bajainkat, és megértő fülekre találjunk társainknál, Misi bácsinál és feleségénél, Tünde néninél. Ezek a felszabadító beszélgetések is hiányoznak, ott minden gond-baj mintha néhány perc alatt eltűnt volna. Természetesen senki nem oldotta meg helyettünk, csak egyszerűen kibeszeltük magunkból, ami már jót tesz a léleknek.

A régi arcokról régi és új emlékek egyaránt eszembe jutottak. Visszamentem egy kicsit az emlékeimben és a kockák között felfedeztem azt, amikor még én izgultam, hogy ne hogy elrontsam a verset, és figyeltem Tünde nénit, hogy jókor lépjek be az éneknél. Igaz, akkor még többen voltunk, mint most, fiatalok, de mi is felnövünk egyszer. De végignézve az apróságokon, lesz utánpótlás, ettől már nem kell félni. Csak kitartsanak szilárd hittel az unitarizmus mellett, és ne hagyják el ezt az apró kis közösséget, amelynek szüksége van arra, hogy fennmaradjon, és joga van az életben maradáshoz.

Bogdány Csilla Petra
I. éves egyetemista

A Duna–Tisza közti Unitárius Szórványegyházközség életéből

Mivel a Duna–Tisza közti Szórványegyházközség nem rendelkezik az istentisztelet tartására szolgáló épülettel, a Kecskeméti Evangélikus Egyházközség tanácsstermében kap helyet – évente négy alkalommal – az ünnepi istentiszteletek megtartására. Így az elődökre való emlékezésben a Püspökség által rendezett ünnepeken Budapesten vett részt. Itt képviseltette magát az Egyházközség a Dávid Ferenc emlékünnepeken, a Dávid Ferenc-emléktábla koszorúzásán és a Szervét Mihály-emlékünnepen.

A karácsonyi ünnepek első napján – szokás szerint – a Kecskeméti Evangélikus Egyházközség tanácsstermében tartottunk úrvacsoraosztással egy-

bekötött ünnepi istentiszteletet. Az úrvacsorával huszonketten éltek. Az úrvacsorai kenyeret és bort Balázs Mihály ottani gondnok atyánkfia és családja adományozta. Az istentisztelet után a felnőttek egy-egy Unitárius falinaptárt, a gyermekek pedig karácsonyi csomagot kaptak. Az újévi püspöki fogadáson és az azt megelőző istentiszteleten a Szórványegyházközség három fővel képviseltette magát.

Egy boldogabb és eredményesebb újesztendőben való bizakodással tekintünk a 2004. év elé.

K. M.

TOROCKÓIAK TALÁLKOZÓJA

a Hógyes Endre utcai gyülekezeti teremben.

A főszervező: Csonka Zoltánné Rác Kati így vall erről:

2004. január 19. szombat délután háromnegyed négy. Reménytelenül esik az eső. Nem is tudok kiállni a Hógyes Endre utca 3. számú ház kapuja elé, hogy fogadjam az érkezőket.

Megállok az Unitárius Egyház közösségi termének kis fedett előterében, és onnan nézem az esernyők alatt óvatosan közeledőket. Már szürkül, csak amikor egész közel érnek, derül ki, hogy már nem először a vendégeim, mert kedves lelkesedéssel a nyakamba borulnak. Aki tanácstalanul toporog, annak bemutatkozom, és bekísérem a terembe, hellyel kínálom.

Négy óra jóval elmúlt, hiányolok néhány ismert arcot. Talán elriasztotta őket az eső? Hetvenhárom meghívót küldtem ki, kérésemre körülbelül ötvenen jeleztek vissza, hogy örömmel eljönnek.

Még öt órakor is robognak be, a négy órára meghirdetett összejövetelre. A teremben zsúfoltság és zibongás van. Pótasztalt és székeket kell behozni, a kabátoknak is már csak a templomban van hely.

A vendégek kis csoportokban beszélgetnek, meglepett örömmel ismernek egymásra, vagy puhatolózó kérdezősködéssel próbálják megtudni egymásról, melyik a Botár, Székely, Simándi, Zsakó vagy Móricz család leszármazottja?

A Magyarországon tartózkodó torockóiak ötödik találkozója közel nyolcvan ember gyűlt össze. Félhatkor sikerül a beszélgető csoportokat az asztalokhoz leültetni, és Rázmány Csaba püspök úr megkezdheti szentbeszédét. Májay Cecília – aki Németországból érkezett erre az alkalomra – a 70. zsolttartástssza, majd a gyülekezet együtt imádkozik.

Ezután következik az én beszámoló az elmúlt év torockói eseményeiről. Miután az idén elég sok – számomra is ismeretlen – új vendég van, bemutatkozom, és elmondom ennek az immár hagyománnyá vált összejövetelnek a történetét.

Csonkáné Rác Katalin vagyok, budapesti születésű. Tíz évvel ezelőtt egy véletlen ötlet alapján elhatároztuk a férjemmel, hogy Erdélyben létrehozunk egy vendégházat, hogy az egyénileg még el

nem induló turisták szervezeten, csoportosan utazva kedvet kapjanak Erdély megismerésére.

Ugy gondoltuk, hogy az Aranyos völgye vagy a Jára völgye térsége kényelmes, egynapi utazásra esik Magyarországtól, s a környéken sok látnivaló van, amelyeket csillagtúrázással el lehet érni. A megfelelő helyet keresve, egy szerencsés pillanatban eszünkbe jutott Torockó, ahol sok évvel azelőtt már jártunk. Emlékeztünk rá, hogy az egy nagyon szép magyar település.

Ezután többéves, nem minden nehézség nélküli építkezés következett, majd elkészült a házunk, ahol 1997-ben fogadhattuk az első turistacsoportot, és az elmúlt nyáron szinte folyamatosan a továbbiakat.

Az addigi életem utolsó harminc évét Budapesten töltöttem, családban, szoros és feszített időbeosztással a kórengetegben.

Torockóra kerülve egy teljesen más közegben, az eredeti foglalkozásomtól eltérő feladatot várt rám, ami egészen más készségeket és tulajdonságokat igényelt, mint addigi életemben.

Hihetetlen felszabadító erővel hatott rám a gyönyörűségei környezet, az érintetlen természet, egy hatszáz fős közösségbe való beilleszkedés, és az újfajta munka sikere.

Akkoriban azt mondtam tréfásan, hogy amióta Torockón élek, harminc évet fiatalodtam.

Amikor eljött az ősz, és haza kellett jönnöm, nehezen tudtam visszailleszkedni a városi életformába, hiányzott a tevékenység, elszakadtam a torockói emberektől, akiknek az életébe valamilyen belezottam, és részt vehettem benne. Csak a tavaszt vártam, amikor újra megláthatom a Székelyköt.

Minden évben február végén elmegyek egy hétre Torockóra, hogy a farsangtemetésen, a hagyományosan megrendezett télvégi ünnepeken részt ve-

gyek. Hogy tudna az ember meghatottság nélkül gondolni arra, hogy úgy fogadnak ilyenkor: „megjött Kati, itt a tavasz”.

1999-ben jutott eszembe, hogy miért kellene nekem télen hiányolnom a torockóiakat, hiszen annyian élnek Magyarországon, akik onnan származtak el, valamint tudtam, hogy nagyon sokan dolgoznak itt alkalmilag pár hónapot. Elkezdtém gyűjteni a címeiket, felkerestem Rázmány Csaba akkor még tiszteletes urat, hogy igénybe vehetjük-e a Hőgyes Endre utcai közösségi termet, meghívókat küldtem szét. Megkértem Zelma asszonyt, hogy főzzön egy egyszerű vacsorát, és arra gondoltam, hogy szívesen vennék a vendégek, ha képeket vetítenénk Torockóról.

Nagy izgalommal készültem erre az első találkozóra, s meghatottságomban alig tudtam elmondani a beszámolómat az az évi torockói eseményekről. Azt kellett tapasztalnom, hogy az én önző indítatásomból létrejött találkozónak egész más lett az eredménye: *az összegyűlt torockóiak nem győztek örülni az egymásra találásnak, a rokoni kapcsolatok felfedezésnek.* Akik évek óta nem látták egymást, vagy nem is tudtak egymásról, itt találkoztak, s még az otthoni eseményekről is hírt kaptak.

Bár önkéntelenül írtam az első meghívóra, hogy „a Magyarországon tartózkodó torockóiak ELSŐ budapesti találkozója”, tudtam, hogy ezt rendszeressé kell tenni, ebben meg is erősített az első találkozó sikere.

Azóta gyűlnek a címek. Előkerülnek soha Torockón nem járt, nem ott született, de torockói gyökerekkel rendelkező leszármazottak, főleg az idősebb korosztályból, egy-két generációval korábban betelepült, de magukat torockóinak vallók, sőt Torockó-kedvelők is felkérezkednek a meghívottak listájára.

Ebben az évben már többen érdeklődtek a meghívó kiküldése előtt: az idén nem lesz találkozó?

Sok kedves kézszerítást, szép virágokat, meleg köszönetet bezsebelve, a találkozón részt vett emberek vidám arcának az emlékével szívemben, hogyne tervezném a jövő év januári, hatodik találkozót?

* * *

Az 5. torockói találkozó rövid eseménytörténete: (A krónikás tollából)

Csonka Zoltánné /Rácz Kati/ torockói eseménybeszámolója után Gál Barna idősebb úriember ajánlotta a jelenlevők figyelmébe Hantz Lám Irén /Irocska/ könyvét, amelyet még mi is röviden ismertetünk a Könyvjelző c. új rovatunkban. Röviden vázolta a Hantz család történetét. Irocska apja az első világháború után orosz hadifogságba került és az ország legtávolabbi vidékére, Vlagyivosztok környékére vetődött el. Ott megnősült és ebből a házasságból született egy fia: Leó. Aztán elvált, hazajött és Bukarestben telepedett le. Hogy-hogy nem, mikor újra nősült, akkor is egy

orosz nőt vett el feleségül. E házasságból egy lánya született, akit Irénnek kereszteltek, de mindenki csak Irocskának nevezi, az orosz becézés törvényei szerint. Ő Torockó és a szomszédos Torockószentgyörgy nagy szerelmese, már több könyvet jelentetett meg róluk. E falvaknak szinte minden érdekes vonását feldolgozta. **A vár árnyékában** c. könyve Torockószentgyörgyről szól. Gál Barna elmondotta, hogy a gazdag iparosfalu: Torockó mellett Torockószentgyörgy évszázadokon át a szegény rokonnak számított. A torockóiak egy kicsit le is nézték őket, mert a szentgyörgyiek jobbagyivadékok és hagyományos földművelők voltak. Az utóbbi évtizedben azonban fordult a kocka. A szentgyörgyiek egyre jobban élnek a földművelésből. Már 60 traktor és 330 gépkocsi van a faluban. Torockón viszont csak 4 traktor és 240 gépkocsi van. Torockón megszűnt az egykor híres kovácsipar. A torockóiak nem értenek a földműveléshez és nem is szeretnek vele foglalkozni. Ezért egyetlen megélhetési forrásuk: az idegenforgalom, amire egyre jobban felkészülnek. Annál az asztalnál ahol ültem, az ott lévő torockói fiatalembereknek nem nagyon tetszett Gál Barna párhuzama. „Úr Isten! Mikor járt ez az ember Torockón, hogy így el van tájolva?” (Én nem tudom, hogy kinek lehet ez ügyben igaza? A lényeg egy. Mind a két község igyekvő, szorgalmas település. Az egyik így, a másik úgy keresi a boldogulását. És ez a lényeg. Az régi szokás, hogy két szomszéd község állandóan rivalizál egymással – sokszor gúnyolódnak is a másik törekvésén. A lényeg azonban az, hogy a rivalizáláson mindkettő csak nyer, mert jobb akar lenni a másiknál. Én mint kívülálló így könyveltem el magamban ezt a dolgot.) Majd Gál Barna feltette a kérdést, hogy ki legyen Torockó két díszpolgára? Szerinte Csonkáné Rácz Kati, aki a Torockói Kört megalapította és életben tartja. Sokat dolgozik Torockóért az idegenforgalom területén is, és Bedő Árpád, aki pesti létére oda telepedett le, most ott dolgozik és sok torockóinak biztosít munkalehetőséget.

Aztán Lázár Kati (Irocska unokahúga, akinek Hantz Lám Hugó az apja) énekelt el két Maros-menti népdalt, nagyon művészi előadásban, ami nem is csoda, hiszen népzenekutató, sőt jó néhány

éve még a Népművészet Mestere címet is elnyerte. Utána egy kolozsvári művész adott elő két Áprily-verset: A Keddi kalács és a Menta című szintén nagyon nagy sikerrel. Végül Csonkáné Rácz Kati beszélt a torockói ételek készítéséről, ugyancsak Hantz Lám Irén könyve alapján.

Ezután következett a közös vacsora: székelykaposzta homoródalmási módra, miután a főszakácsnő: Zelma asszony odavalósi. A vacsorát hosszan tartó baráti beszélgetés és tombola zárta.

Torockói találkozó évente csak egyszer van, mert a főszervező Csonkáné Rácz Kati tavasztól őszig Torockón dolgozik a község idegenforgalmának fellendítésén. Most körülbelül 80-an gyűltek össze erre a jó hangulatú találkozóra. Zsúfolásig

tele volt a gyülekezeti terem, 3 egybenyíló helyisége. A krónikás csak gratulálhat ehhez a szép összejövetelhez, az összetartozás, az egymásra figyelés ilyen szép példájához és szeretné remélni, hogy Erdély más tájairól ideszakadt testvéreink is követik példájukat. Jó lenne, ha Udvarhelyszék híres tájegységeinek, (a Homorod, a Nyikó és a Nyárád mentieknek), valamint a Sepsi-székieknek, továbbá a bölönieknek, barótiaknak, vagy a nagyajtaiaknak hasonló találkozóiról is mielőbb tudósíthatnánk. A recept egyszerű: egy jó szervező-képességű személy kell csak, aki az élére áll egy ilyen kezdeményezésnek. A kedves hívó szó mindig kellő visszhangra talál.

(– Krónikás –)

Adventi istentiszteletek Pápán és Sopronban

Tavaly decemberben abban a kitüntető megtiszteltetésben és szerencsében részesültem, hogy részt vehettem a győri anyaegyházközség két szórványgyülekezetének: a pápának és a soproninak az adventi istentiszteletén. A szolgálatot mindkét helyen a lelkészi körzet ambiciózus, hollófekete fürtű lelkésze: Sándor Gyula Mátyás végezte, nagy felkészültséggel, szép szívet-lelket melengető prédikációval. Az időjárás nem volt valami kegyes hozzánk. Igaz, hogy nem volt latyak és sár. De hó sem. Sivár fakó volt a táj, kissé borongós szürke az ég. Maga a természet nem sugárzott valami karácsonyi hangulatot. A pápai istentiszteletre december 14-én (vasárnap) 11 órakor került sor Tirnován Ari Vid szobrászművész műteremlakásában, amely Pápa déli részén az Öreghegynek nevezett falurészen van, pont a kis katolikus templommal szemben. Valamikor talán katolikus elemi iskola lehetett, de elnéptelenedett. Sokáig üresen állt, mígnem a Marosvásárhelyről ide áttelepült Ari Vid-ék „szemet nem vetettek rá”. Előbb bérelték, majd néhány éve megvették. A iskola tipikus I. világháború után épült népiskolai épület, amelyből az akkori vallás- és közoktatási miniszter, gróf Klébsberg Kunó 1400-at építtetett, főleg a tanyavilágban – de úgy látszik, hogy jutott belőle ide Pápara is – amivel a magyar oktatásügyet sikerült a kor követelményeinek szintjére emelni. Azóta ezek az iskolák nagyrészt elnéptelenedtek, mert elfogyott belőlük a gyerekek, a kis keményfejű magyar nebulók. A Pápa–Veszprém országútról az Opel gépkocsiszalonnál kellett balra fordulnom és egy csalitos részen át, valamint egy elhagyott düledező vízimalom épülete mellett elhaladva értem oda. Már az épület előtti udvar képén látszott, hogy művészember a ház ura, mert az udvar tele volt faragásra előkészített fatuskókkal, a bejárati rész pedig elké-

szült szobrokkal. A házba lépve a mintázóterem és az égetőkemence jó melege fogadott. Innen továbbhaladva jutottunk be abba az osztályterembe, amely most műterem. Délen nagy ablakokkal, körben mindenféle állványokon, sublótokon, polcokon, szekrénytetőn szobrok végtelen sora. A művész java alkotásainak seregszemléje. Mire odaértem már ott várakoztak áhítatos csendben a hívek. Ughy Tibor szintén Pápán – csak egy kicsit beljebb – lakó festőművész és felesége. Péter Árpád farkagyepüi orvos és fiai, valamint egy-két idősebb általam nem ismert hölgy. Ari Vid és fia, lánya, felesége – akik üvegfestőművészek – stb. Ennél csodálatosabb és ihletett istentiszteleti helyet aligha lehet elképzelni. Hiszen itt is mind az Isten dicsőségét és az ember alkotóvágyát, tehetségét megtestesítő alkotások díszítették a termet.

Mikor összegyűltünk vagy 15-en, akkor Mátyás barátunk imához szólított. Szép orgánuma betöltötte a teret. Magvas gondolatai pedig messzire repítettek a kis betlehemi jászol mellé, ahol azon az emlékezetes estén szintén nem lehetett hidegebb, mint itt nálunk. Nem volt hó, de volt bizakodó várakozás, hogy valaki eljött közénk, amitől nemcsak akkor, hanem azután, is kétezer év távlatában is megváltozik az életünk, mert az ő tanításai alapján másként látjuk, értékeljük a körülöttünk lévő világot és másként folytatunk párbeszédet azzal a Magasan valóval, mint azt megelőzően, amikor inkább féltük őt, minthogy szerető Atyánként tiszteltük volna és bizodalomunk olyan erős lett volna segítőkészségében, mint amióta az ő tanításai és példája alapján kereszténynek vallhatjuk magunkat. Az istentiszteletet úrvacsoravétellel zártuk. A győri egyházközség hagyományos, magyaros díszítésű cserépkupájából. Jó volna – gondoltam – hogyha most is úgy mint régen, egyszer valaki arra is gondolna,

hogy egy aranyozott ezüst, díszített úrvacsorai kupát ajándékoz, a 10 éve fennálló, de még egy ilyen kupa megvételére szert ejteni nem tudó egyházközségnek. Aztán régi szokás szerint a hívek még sokáig elbeszélgettek a lelkésszel, én pedig a készülő Unitárius Évkönyv számára Ari Viddel, különös neve eredetéről és művészi pályafutásáról. De ebből most nem adok előzetest. Majd az Évkönyvben elolvashatják. Késő délutánra már annyira megenyhült az idő, hogy szakadó esőben térünk vissza Győrbe, fiatal lelkész barátunkkal és mindig népies ruhában járó kedves feleségével, aki mellékesen angolnyelv-tanárnő.

A soproni istentisztelet egy héttel később egészen más helyszínen zajlott le. Sopronban erős erdélyi közösség él. Sok orvos van köztük, akik kiharcolták, hogy különböző ideiglenes gyülekezőhelyek után a város adományozott nekik egy régi, jellegzetes soproni épületet – igaz, eléggé lerobbant állapotban –, amelyet aztán ők saját költségükön rendbe hozattak. Ennek az épületnek a boltíves kapun belépve két oldalszárnya van. A jobboldali rész is több helyiségből áll. Az utcai nagy helyiségben gyakran tartanak kiállításokat. Itt láttam először azt a gyönyörű festménysorozatot, amely a 36 erdélyi fejedlem portréját tartalmazta. Ury Előd zászrégeni születésű soproni fogorvos festette meg ezeket Szabó József ugyancsak erdélyi származású festővel, aki azelőtt főleg csak absztrak képeket festett. Azt mondták neki: „Kiskomám! Csináljál már végre valami értelmes dolgot is, mert mi ezeket az össze-vissza színes vonalakat nem értjük”. Most itt ebben a teremben nem volt kiállítás, de a helyiség mégis patinás hangulatot árasztott. Itt gyűlt össze Sopronból és környékéről az a 20 hívünk, aki a december 21-i ugyancsak nagyon szép, felemelő istentisztelet részese lehetett. Itt a cserépkupán kívül az jutott eszembe, hogy a vándorperselyként használt gömb alakú akváriumüveg helyett, valamelyik kedves asztalos hívünk készíthetne már ennek a szegény eklézsiának egy fából készült, szépen faragott, festett díszítésű székely perselyládikát. Az istentiszteleten, ha lehet még bensőségebb hangulat volt. Mátyás atyánkfiának ugyanis prédikációja végén mindenkihez volt egy-egy személyes hangú újévi jókívánsága, ami úgy vettem észre, hogy mindenkinek nagyon jólesett. Nevezetesen, hogy milyen személyes problémái megoldásához kéri a jó Isten segédelmét, támogatását. Az istentisztelet után mindenki egy kis ajándék könyvcsomagot is kapott lelkész atyánkfiától. Egy Keresztény Magvetőt és Karol Sauerland: Harminc ezüst c. könyvét A besúgások és árulások alcímmel, amelyet a Helikon Könyvkiadó adott ki.

Az istentisztelet után egy másik teremben egy kis túlzással „terített asztal” várta a híveket, mert a helyi presbitérium erről is gondoskodott. Vajda

Iván az itteni kis közösség jó szervezőkészséggel és agilitással megáldott presbitere. Ő szinte egyenként kutatja fel, gyűjti össze a városba került unitáriusokat. Bár sajnálatos, hogy amíg ő ezt a munkát el nem kezdte, sokan végleg átpártoltak a református egyházhoz és onnan már nem kívánnak közénk visszatérni. Ezért szükséges az, hogy soha egyetlen unitárius testvérünkről se feledkezzünk meg, ne engedjük el a kezét. Gondoskodjunk arról, hogy rendszeres hitéletet élhessen, az egyházi Szolgálatban részesüljön.

A szépen megterített asztalokon 6-8 féle süteményt, bort, vagy üdítőitalt kínált a híveknek Izsákné Szabó Ella, a közösség lelkes háziasszonya. Így sokáig elbeszélgethettek egymással a hívek. Így én is. Miközben megtudtam, hogy ki hogyan került át Magyarországra. Aztán ide Sopronba, vagy környékére. Hogy sikerült lakást szerezniük, egzisztenciát teremteniük. Örömmel állapíthattam meg, hogy döntő többségük sikeres és megelégedett ember. Maguk és családjuk sorsa végre jó irányba fordult.

Hazafelé utazva Pestre, kezembe vettem a Keresztény Magvető 2000. évi 1–4-es összevont számát, amit ajándékba kaptam. Érdeklődéssel forgattam. Ez már a folyóirat 106. évfolyama. Ebben pedig felfedeztem egy soproni vonatkozású érdekes cikket. Ez dr. Ferencz Sándorról, a kolozsvári Unitárius Kollégium egykor híres természetrajztanáráról szólt, aki híres zoológus volt. De emellett foglalkozott a székely rovásírással is. Szerkesztette az Erdély c. honismereti folyóiratot. 1940-től pedig a máramarosszigeti főgimnázium igazgatója volt. Tagja volt az Erdélyi Múzeum Egyesületnek, az Erdélyi Kárpát Egyesületnek stb. 1944-ben menekülésük során Sopronba kerültek. Az Erdélyi Diákotthon Mátyás király u. 8. szám alatti pincéjében húzták meg magukat. 1945. márc. 29-én a bombázásoktól való félelmük miatt ötödmagukkal kimentek Öbrenbergbányára, a Kovácsárok nevű kutatóaknánál kialakított óvóhelyre. Mikor ezt a környéken élő néhány volksbundista nő észrevette, feljelentette őket az SS-nél és másnap mind az ötüket tarkón lötték. A feljelentőket és a gyilkosokat később elfogták, de a rendőrségről sikerült nekik megszökniük. Így elkerülték az igazságszolgáltatást. A Soproni Egyetem 1983-ban kopjafát állíttatott a kivégzettek emlékére Kovácsvágáson. Úgy gondolom, hogy mind a soproni erdélyi, mind az unitárius közösségnek **minden év március 30-án** illő lenne megemlékezni, az öt ártatlanul elpusztított mártír emlékéről. Legyen ez a soproni unitáriusok tavaszi búcsújáró napja, a közeli kies Brennbergbányára.

(– zoltán –)

Így élünk és dolgozunk Füzesgyarmaton és a Gyula és Környéke Szórványgyülekezetben

Szép, élményt adó ünnepekkel búcsúztattuk az ősztetendőt. Úgy éreztük, hogy a gondviselő Isten is, mintegy „kárpótlásként” az elmúlt év nehézségeiért, megpróbáltatásaiért hiterősítő alkalmak sokaságát adja nekünk. Előző híradásunkból két dolog maradt ki. December 24-én, délelőtt 11 órakor a javítás alatt álló református templomban ökumenikus istentiszteleten vettünk részt, ahol a szertartásban is szerephez jutottam, és orgonán karácsonyi énekeket játszottam, Megható „nyitány” volt ez az alkalom a karácsonyi ünnepsorozat előtt. Az istentisztelet gondolata a Polgármesteri Hivataltól származott egy híres pánsípművész vendégszereplésével összekötve. Szívesen járunk el ilyen alkalmakra. Fájdalmas nap volt december 22-e, amikor részt vettünk feleségem és fiunk társaságában Székelyudvarhelyen nagytiszteletű Kedei Mózesné György Delinka esperesné asszony temetésén. Egy éve imádkozó aggodással kísértük Delinka könyörtelen betegségével vívott harcát. Az anyaországi testvérek is támogatták az itteni gyógyulási próbálgatást. De minden kudarcot vallott, és a végzetes kór legyőzte a jókedélyű, életvidám asszonyt. Együttérző szavakkal szóltam én is az unitárius temető nyitott sírjánál, bátorítva a szolgatársat, akinek rendkívüli eredményes hivatását tovább kell folytatnia egyházunk előremeneteléért.

Szinte az éjféle, óévbúcsúztató és újévet köszöntő istentiszteletről indultunk Füzesgyarmatról, hogy részt vegyünk a Bartók Béla Egyházközség templomában tartott újévi istentiszteleten, és az azt követő ünnepi, püspöki fogadáson. Rázmány Csaba prédikációjában az unitáriusok elkötelezettségéről beszélt, arról az odaadásról, aminek nem szabad lankadnia ebben a korban sem, amikor a máglyák, börtönök világát visszaidéző „keresztényirtási” szándékok hangzanak el nyilvánosan, az éter hullámain keresztül. Az istentisztelet utáni fogadáson Mikó István főgondnok arról beszélt, hogy az idő közel, amikor már egyházunk is magasabbra emelheti fejét, mert már nemcsak az anyagi gondjaival lesz elfoglalva, hanem komoly építő munkába foghat, ha ingatlanaink újra a mieink lesznek. Január 4-én tartottuk újévi, első vasárnapi istentiszteletünket, amikor beszámoltunk az elmúlt év fontosabb szertartásairól az aranykönyvi adományokról és a 2004-es évünkben megvalósítandó terveinkről, ünnepeinkről beszélgettünk. Január első iskolás szombatján hittanosainkkal elbontottuk a gyönyörű karácsonyfát, és megkezdtük a vallásórák tartását. Minden hittanóra előtt egy ingyenes angolórát

tartunk hittanosoknak, ez is biztatja egy kicsit gyerekeinket, unokáinkat, hogy bekapcsolódjanak az egyházközségi hitéletünkbe. Január 18-án tartottuk meg az istentisztelet után évi első rendes közgyűlésünket. Jó volt az Isten hozzánk, mert igazán volt miről számot adni az elmúlt év kapcsán. Ha csak azt említjük fel, hogy ismét a mi egyházközségünkben volt egész egyházunk legnagyobb ünnepe a július utolsó vasárnapi búcsúval egybekötött 100 éves templomépítési évforduló megünneplése, ez is elegendő ok hálaadásra. Köszönet Istenünknek és híveinknek, mert senki nem segített egy árva fillérrel sem e nagy seregszemle megszervezésében, kivitelezésében. Új esztendőnk nagy ünnepe a július 25-én tartandó búcsú alkalmával lesz. A felavatandó trianoni emlékmű köré sereglő árkosi testvérgyülekezet híveinek Erdélyből, másoknak helyből és az anyaországból való találkozására kerül sor. Erre készülünk lelkiismeretesen, hogy szerény valónkkal tegyünk egy félve pislogó gyertyát nemzeti nagy tragédiánk oltárára, jelezve, hogy mi trianoni határon innen és túl egyek vagyunk, együvé tartozunk nemcsak testvérekként, hanem egyháztagokként is.

Január 25-én az Idősek Otthonában találkoztunk híveinkkel, szimpatizánsainkkal. Elvittük nekik az új esztendei biztató üzenetet: Vigyázatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne jussatok. Mindig nagy élmény az ilyen emberekkel lenni. Február 7-én egy jótékonysági farsangi összejövetelen vettünk részt feleségemmel, a református templom javítására felajánlott adakozási céllal. Február 29-én, délután 2 órakor volt az év első gyermekistentisztelete. Kovács Patrik és Kovács Gréta hittanosok vezették az istentiszteletet, utána szeretetvendégség következett, melynek csúcspontja a tombolázás volt. Híveink, gyerekeink újra kitétek magukért, hogy emlékezetes legyen ez a délután is. Gyulai szórványgyülekezetünkben az új esztendő első istentiszteletére február 22-én gyűltek össze híveink. Reményt keltő találkozás mindig a templomtól elszakadt hívek körében lenni, és meggyőződni egyházszeretetükről, hűségükről. Az új elindulás hangulatában fájdalmas búcsúzásokon is részt kellett vegyünk három alkalommal: Varró László 66, Serbán Gyula 52, id. Nagy István 66 éves korában tért örök nyugalomra. Legyen áldott emlékü, az élők pedig vigasztalódjanak. Farsang után húsvétra készül ez a kis nyáj Isten atyai szeretetétől övezve.

B. L.

